

Василь Оксенюк

Пóдув 2

Акварель

Я дарую тобі все!
Бери малюй, що хочеш пензлем,
Як зробиш то воно твоє,
З чого почнеш?
Окей, спочатку все для себе!
Почав бігом із фейсу,
Фігуру, також, не забув,
Вдягнув костюм новенький,
Краватку, туфлі, атрибути,
Годинник, папку і авто,
Звичайно ж в шкірі, з автоматом!
Ще усяких там речей,
Швиденько малювати!
Так стій же! Ну, а іншим що!!!??
Скінчилися вже фарби...
Ти зроби мене щасливим!!
Можеш все забрати!!?
Я не знав, що головне,
Це здоров'я мами й тата!!!
Посмішка й тепло,
Любити і прощати...
От якби мені картину,
Цю назад віддати й перемалювати?

Це нізащо неможливо!!!
Вже зносився пензель,
Висохли всі барви!
Що вляглись на полотно,
З'їв годинник весь пісок,
Здувся весь вітрами!
Вся картина з акварелі,
Ніжна, як метелик,
Так старанно ткана,
Тонким павутинням,
Що й не перепишеш,
Ти ж вже не дитина!
Ти ж кидав каміння,
Час прийшов збирати...
Мов пробігся по алеї,
З тими ліхтарями,
А там на мольберті,
Все життя твоє,
Писане руками,
Ріками й роками!
Хіба пишуть аквареллю,
Грубими мазками?!
Вони люблять воду,
Й лише по одному,
Виглядають гарно!
Не олійні фарби,
Не олійні фарби!
Тут не перепишеш,
Тут не накладають,
Все одне на одне,

Тут завжди прозоро,
Й видно весь фундамент!
Це складний живопис,
Може й не всі знають,
Що ти свій рукопис,
Пишеш аквареллю, ніби як кохають!
І не накладеш ти зверху,
Гуаш шар за шаром,
Все, що намалюєш,
Сам ти допускаєш,
Заслужив ті лаври,
Що в кінці збираєш...

Незвичайна звичайна білявка...

...Так, що тут у нас, перепрошую, хто, о, білявка, симпатична...

Не те, щоб у мене в житті не було білявок (дієслово було – не тотожне слову секс, ну... майже не тотожне, чоловіки, що ж з них хотіти, якщо вони оцінюють жінок, зокрема, і з цієї точки зору), однак, з цього фото, звичайного фото у паспорті, віяло якимись суперечливими, набагато глибшими, як для нашого першого знайомства по фото, цікавими і благородними, водночас, наче елегантним вбранням, хвилями...

...Дещо курносий, напевно, ще залишок з дитячих безтурботних років, правильної форми

носик, над яким нависли дивовижно чуттєві, з ледве помітною, чарівною усмішкою очі...

А ти вмієш посміхатись очима...? А вона це робить з притаманною лише їй чудернацькою зворушливістю...

Це вже потім, при нашій першій, ну враховуючи зустріч по фото, вважаймо другій зустрічі, проникливо зазирнувши у її блакитні озерця, я відчув непомітний для стороннього ока, на той час ще не зовсім мені зрозумілий, невеличкий сум, який вона з такою грайливою легкістю уміло приховувала...

А ти вмієш сумувати очима? Гадаю сумні очі бувають у кожного. Однак, так вправно потаїти ці відчуття від усіх може лише вона...Артистка, що вже є то вже є...

Дещо забігли наперед, вертаємось знову до фото..., що ще такого цікавого я собі запримітив у її, інколи спопеляючому, погляді...Важко сказати вже після того, як я, зненацька, віч-на-віч, зустрівся з ним у життєвих коридорах...

... Дурманячий аромат впевненості та щирості, так й іскрився у тому ж напрямку, куди повертались її кмітливі зіниці, паралельно освітлюючи спантеличених навколишніх веселою, засліплюючою усмішкою... Можливо й тому, досить природньо і вправно, у неї виходило маніпулювати не лише жіночою, але й чоловічою

свідомістю...не забереш.

...Якщо деяких чоловіків, через їх безпорадність, можна обізвати маминими синочками, то їм в протывагу можна рішуче відповісти – перед нами татова доця... Не знаю, що саме, так вплинуло на її відважність, поєднану з жіночною граційністю, однак, якась неймовірна сила і гострий розум вирізняли її з поміж оточуючих, пересічних жінок, так, що прикметник «дурненька», притаманний зазвичай білявкам, аж ніяк не підходив до пасм її сонячного, доглянутого волосся..., що саме по собі не може не захоплювати.

Ось тому, одного разу, зустрівши її у синій, стриманій вишиванці, хоча не на диво, оскільки, вона завжди одягається витончено і зі смаком, я і відправив їй невеличке повідомлення-комплімент наступного змісту:

«Вишиванка синього кольору пасує до Вашого, схожого на стигле море серпневої пшениці сонячного волосся, прикрашене Вашими синьоокими очиськами-волошками, кольору дорожніх наказових знаків, а також, нехай, не кольору яскравих маків чи червоного спортивного Феррарі, чутливими вустами, які злегка прикривають, білосніжну як пелюстки польової ромашки усмішку, що лише підкреслюють Вашу природну вроду...», яке, так і залишився без

відповіді...

...Такі сміливі, напевно, полюбляють швидкість, однак, рідко ризикують, хоча, я навіть і не знаю, чи має вона водійські права, проте, напевно, вони все-таки інколи і самі, лежачи і ніжачись у ліжку, та вдивляючись у білосніжну і безкраю стелю, задають собі запитання: «А чи не замало в житті я собі дозволяю?»

...Однак, навряд чи я був би художником, якби не помічав того, що не помітне для іншого ока, оскільки там, де є світло, породжене сонячною енергією, завдячуючи якому і відбувається надзвичайно складний процес фотосинтезу, що породжує життя, байдуже, що лише в рослинах, там обов'язково знайдеться не лише слабко освітлений простір напівтіні, а й вичурна, темна, ніби абсолютно не зоряна і захмарена ніч, глибока та прекрасна тінь, насичена п'тьмою пройдених тяжких страждань і мук, які інколи, так скручують живіт, що навіть згорнувшись, наче немовля, клубочком, у позі ембріона, не сила терпіти ту біль, так, що вже не мурашки бігають по тілу, викликаючи приємне нервове збудження, а немов би тебе охопив всесильний корч, який не дає випрямити безсилі і слабкі руки й ноги, надаючи чудову можливість ненажерливим мурашкам-вбивцям досхочу насититись твоєю рідною плоттю, від якої незабаром залишаться на

певний період біленькі кісточки, схожі на перший веселий і довгоочікуваний сніг, який незабаром, не підтриманий своєчасно безжалісним і таким потрібним, ріднесеньким морозом-дідуганом, перетвориться на огидну багнюку, яку ми із таким рішучим завзяттям намагаємося позбутися зі своїх, гарненьких нових черевиків, пристрасно та старанно обстукуючи їх об довгоочікуваний асфальт, розносячись брудною лайкою, і докоряючи, водночас, собі самому у недалекоглядному рішенні пройтись навпростець, оглядаючись з не прихованою люттю, створюючи тим самим на обличчі викрутаси гримас ненависті, які прикрашають його рівчаками-морщинами, що спотворюють його ніжну шкіру, роблячи її вмиль такою старезною, наче потрісканою століттями, хоча варто було б лише усміхнутись та пролетіти крізь перешкоду-калюжу, яка майже спеціально утворилась на твоєму подальшому не легкому життєвому шляху, щоб змити всю цю липку багнюку, за що твої ж черевики, зі щирою вдячністю, виблискуючи як новенькі, подарують тобі в чергове свою радісну заразну усмішку, яка вхопить тебе за рукав осіннього сіренького пальто, та потягне у вирій радості, звеселяючи не лише тебе, а й заряджаючи пересічних пішоходів, змінюючи їх ще сонний, ранковий і не рухливий настрій, на дитячий, не дотепний, однак, кумедний

сміх, що викликає приємне здивування при спогляданні один на одного, та залишає на цілісінький день припіднятими куточки усміхнених вуст.

Оце загнув..., мда...

...Невже під тоненькими ребрами її грудної клітки, приховується заморожена роками брила м'яса, яку, навіть помістивши у мікрохвильову піч на максимальний режим, та діставши її через декілька годин, ти зрозумієш, що вона стала лише холодною, і аж ніяк не гарячою, ба, навіть не теплою...

...Саме її непереборна тяга до прийняття виключно правильних рішень, набута через ідеалізацію когось важливого у її житті, хто так беззаперечно вплинув на її взірцеве виховання в дитинстві, і не давала можливості позбутися самотності, а лише навпаки сприяла старанному її зберіганню, як доказ довершеності, у вмінні самотійно приймати неперевершені рішення...Просто музейний експонат для прикладу і настанов...

...Проте, все її справжнє, глибинне, немов абсолютна маріанська западина, нутро всередині, намагалось рішуче вирватись назовні й істерично, глушачи всі радіоефіри в галактиці, закричати:

– Як же я втомилася бути самотійною і незалежною, як же хочеться прилягти чи спертися

на когось сильнішого у життєвому морі проблем, передавши владний штурвал особистого незрівнянного лайнера, справжньому капітану, викинувши за борт власноруч керованого, не потопного судна, весь непотріб, що накопичився на ниві, аж ніяк не лагідного до неї життя...

Однак, заржавілий з часом замок, що так надійно сторожує замкнене, зневірене велике серце, був настільки вміло особисто закодований, що пароль до нього вже й, напевно, не можливо підібрати, не те щоб власними кмітливими мізками, а й найславетнішому ведмежатнику, ні за допомогою ніжної ласки, ні рішучим грубим слівцем...

...Невже, в усіх, чим більше яскравих плюсів назовні, тим більше мінусів вони намагаються компенсувати всередині, зокрема, глибокі духовні переживання, починаючи від параноїдальної уваги до зовнішності, до шизофренічного розділення особистості...

...Однак, все це її оминуло, та не стосується... Її прикрашала невимушена скромність та толерантність, поєднана з умінням оминати гострі, мов зуби акули-людожера, кути, і підтримувати жартівливий, схожий на інфекцію, чіпкий настрій...

...Водночас, якісь парадоксальні речі все ж відбувались...

...Чому жінка, народжена кохати і бути коханою, дарувати і отримувати ці, не всім дані природою дари, окрім материнства, так і не може їх поєднати, сублимуючи ці рідкісні таланти, на довершену впевненість і заїжджені компліменти, згадуючи дівочі, іскристі вседозволені роки, насичені натхненними спробами пізнання такого цікавого і незвіданого навколишнього, для емпіричного набуття колись побаченого чи почутого теоретичного досвіду...

...Її окутував зловіщий ореол чаруючої неприступності, який усім своїм єством, вражений дикою свободою, чомусь переконливо промовляв:

– Нехай зачаровані моєю витонченою вродою чоловіки, так і залишаться при бубнових інтересах, облизуючи губи, а хтось, може і кусаючи лікті, які незважаючи на своє не приховане бажання, так і не пізнали мого досконалого тіла, обмежившись фліртом..., ну бо такий у мене характер, недосяжної красуні з обкладинки...

... Складається враження, що я все гіперболізую...навіщо, хіба, лише для того, щоб вже не милі, гарнесенькі мурашки бігали по всьому чутливому тілу, збурюючи тебе до знемоги лоскотанням, породжуючи легке почервоніння, а безжалісні пустельні й всюди сущі, голодні скорпіони, із загнутими мов піратські закривавлені гаки, що пізнали неймовірну кількість, здобутої під